

Præst i Folkekirken — om det var officielt eller underhaanden, ved jeg ikke — at han ikke maatte tale i en af de bestaaende lutherske Frimenigheder. Dette Skridt fra Myndighedernes Side ser meget underligt ud, og da man ikke har set, at der er fremkommet noget i Bladene om, hvorvidt den højtærede Kultusminister kunde billige eller misbillige dette Skridt, vil jeg tillade mig at spørge ham, om det har været paa hans Foranledning eller med hans Billigelse, at dette er sket. Det ser jo nemlig meget besynderligt ud, naar man ved, at det eneste, der adskiller Frimenighederne fra Folkekirkens Menigheder, er dette, at man ønsker i nogen Maade at komme ud af de mere stivnede Forhold i Folkekirken, og derfor med store Ofre har bygget sine egne Kirker og holder sine egne Præster, medens man dog holder sig sig ganske og aldeles til Folkekirkens Lære og Gudstjeneste. Naar man ved dette og samtidig ser, hvad der ogsaa er fremkommet i de sidste Dage, at en Præst i Folkekirken som Udtryk for Forsagelse af det onde kan bruge det Udtryk, der laa ham nemmest for Haanden, nemlig: „Føj for Satan!“ og man tillige ser, at Folkekirkens Præster strides op og ned om gamle Dogmer, om Tidens ny Tanker o. s. v., saa kommer det til at se mere besynderligt ud. Det er imidlertid ikke min Hensigt at klage over, at det fri Ord, den fri Udtryksmaade faar Lov at raade indenfor Folkekirken. Jeg tror netop, at man nødig fra Myndighedernes Side skulde gribe ind herimod, og at det netop derigennem, at det fri Udtryk, det fri Ord og de fri Meninger komme til at brydes, maaske kan tilvejebringes en Klarhed over folkekirkelige Forhold, der kan komme Folkekirken til gode en Gang, naar vi faa Folkekirkens Forhold ordnede ved Lov, som Grundloven forudsætter. Men altsaa, naar Myndighederne nu end ikke stiltiende kunne finde sig i disse Forhold og saa dog unnlade at gøre noget, fordi man fornuftigvis ikke kan gøre det, men maa tillade nogen Frihed, og naar man samtidig med, at man forbyder en af Folkekirkens Præster at tale Guds Ord til en Frimenighed, der gerne vil staa i et godt Forhold til Folkekirken, saa ser dette noget besynderligt ud. Thi hvis de kirkelige Myndigheder betragte Frimenighederne som en Del af den lutherske Kirke, ser det jo meget mærkeligt ud at forbyde Folkekirkens Præster at tale i Frimenighedernes Kirker. Og anser man disse Mennesker, som med store Ofre bygge deres egne Kirker og holde deres

egne Præster, for at være vildfarne, saa vilde det dog daarlige rime sig med den rette, kristne Kærlighed, at man forbyder enten under Haanden eller officielt Folkekirkens Præster at forkynde Ordet i disse Kirker. Jeg vil altsaa tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, om det er med hans Billigelse eller paa hans Tilskyndelse, at det er sket. Men imidlertid, det er jo sket i den Tid, den højtærede Minister har administreret, og det foranlediger mig til at knytte nogle Udtalelser til en Bemærkning, den højtærede Kultusminister fremkom med forleden Dag da han nemlig sagde, at hvis Regeringen ikke var i Stand til at fremme Reforme, saa vilde man sætte sig hen og administrere, og en god Administration var mere værd end mange Reforme. Jeg vil da sige: Jo saamænd kan den ærede Regering faa Reforme, det er der ingen Ting i Vejen for; Regeringen kan meget godt faa Skattereformer, man behøver ikke at se saa pessimistisk paa dette. Jeg er overbevist om, at hvis den ærede Regering vil gøre sig Ulejlighed oppe i det andet Ting, vil der ikke være noget i Vejen for at faa Skattereformerne gennemførte. Blive Skattereformerne ikke gennemførte, vil det snarere bero paa dette, at Ministeriet kommer til at staa som en Hindring for Reformernes Gennemførelse. Men saa har det jo ikke noget at beklage sig over i denne Retning. Men paa det Omraade, jeg her har tilladt mig at berøre, Forholdet over for Frikirkerne, synes det ærede Ministeriums Optræden mig ikke at tyde paa nogen god Administration. Den ærede Ministers Udtryk bragte mig til at tænke paa Højres Administration i det hele taget, en Administration, som man maa antage, at den ærede Minister finder god, og hvorom han, hvis jeg ikke skulde huske meget fejl, Gang efter Gang aabent og officielt har udtalt, at den var god. Man maa imidlertid erindre, at det eneste, der fra Administrationens Side er foretaget Aar efter Aar, kun er dette, at man har krævet flere og flere Embedsmænd, og at man har krævet større og større Bevillinger paa de militære Budgetter. Herved synes det mig, at de Ønsker, som ere komne stærkest til Orde fra Administrationens Side, kunne kendetegnes. Tanker og Ideer angaaende Foranstaltninger, som skulde komme det almene Folk til gode, har man sædvanligvis ikke set fremkomme først fra Regeringen, men man har som oftest set, at de efter længere eller kortere Modstand ere blevne gennem-